До 20-річчя Славутича

СПОГАДИ ПЕРШОГО БІБЛІОТЕКАРЯ

Сподіваюсь, ніхто не стане мені заперечувати, що народження нашого Славутича — невипадкове. Так, на це була воля Бога.

І як би комусь із нас ще років за два до початку будівництва Славутича хто-небудь сказав, що зовсім неподалік від Дніпровського, що на Чернігівщині, серед зелених соснових лісів незабаром виросте мальовниче місто, звичайно, ніхто б тому тоді не повірив би.

Та з квітня 1986-го, після аварії на Чорнобильській АЕС, багато чого змінилося як у світі взагалі, так і в житті кожного з нас.

Тільки-но розпочалось закладення фундаменту нового міста енергетиків, як ми з чоловіком вирішили поїхати туди (так би мовити, на екскурсію), але тоді ще не до Славутича, а до Лісного — селища будівельників. Там ми зустрілися з Лідією Григорівною Леонець (вона з першого дня будівництва міста працює у міськвиконкомі). Згадавши зараз цю чудову людину, мені просто не дозволила би совість сердечно не подякувати їй і від себе особисто, і від імені численних славутчан за все те добро, що вона робить для інших, для їхнього блага. Ні для кого не є секретом, що Лідія Григорівна Леонець (нині вона секретар міської ради), досягнувши великих успіхів у своїй нелегкій праці, маючи багато заслужених нагород, була і залишається людиною доброю і чуйною, сердечною і щирою.

Так-от, тоді, у 1987-му, я, звичайно ж, неймовірно зраділа нашій зустрічі, адже Лідія Григорівна свого часу була моєю вчителькою, згодом ми працювали разом у тій же школі, що в Дніпровському Чернігівського району (де на сьогодні розташована прикордонна застава). Лідія Григорівна обмовилася, що новому місту потрібні бібліотечні працівники. Не вагаючись, я погодилась і у вересні 1987 року приступила до роботи у Славутицькій міській бібліотеці, яка на той час тимчасово була розташована у тому ж таки Лісному.

Бібліотечний абонемент знаходився у гуртожитку — майстрі №19, зовсім неподалік від міськвиконкому, а читальної зали на той момент ще не було. Було прийнято рішення відкрити її у майстрі №35. Завезли стелажі, пофарбували їх у білий колір. Розміщувати фонд читальної зали було надзвичайно приємно. Ще б пак! Серед багатогалузевої літератури чимало було мистецтвознавчої, тільки-но надісланої з бібліотечного колектору. Зокрема, нові кольорові фотоальбоми, які, в основному, і прикрасили книжкові виставки нашої читальної зали.

Книжковий фонд абонемента в більшості складався з літератури, яку надсилали нам у дарунок інші бібліотеки, окремі читачі. Це була, в основному, художня література. Виділявся у фонді стелаж з виданнями на вірменській, грузинській, азербайджанській мовах, які подарували нашій бібліотеці братні республіки Закавказзя. Приваблювала читачів поличка книг з автографами і побажаннями письменників-гостей, що відвідали наш Славутич. Це, зокрема, Олег Чорногуз, Раїса Іванченко, Юрій Мушкетик (до речі, знайомий мені ще з дитинства як добрий друг мого батька), а також молодий поет із Чернігівщини Леонід Мельник та ін.

І хоча в тому, що абонемент і читальна зала бібліотеки на той час знаходилася у різних приміщеннях і що на перших порах доводилося працювати допізна і навіть без вихідних, а мізерну заробітну плату отримувати один раз у три місяці, — були, звичайно, свої незручності і труднощі, та все ж, дякуючи Богу, Його незримій, але такій відчутній підтримці, бібліотека працювала. І не могло бути інакше, адже щоденно вона приймала численних читачів, які після нелегкого трудового дня спішили на зустріч з книгою.

Бібліотекою було проведено безліч цікавих заходів, та найбільше запам'яталося свято, яке пройшло під назвою «Дружба народів — дружба літератур». Поняття «дружба» — вічне і незрадливе, але саме в той час воно, взагалі, було напрочуд безцінним. Адже всім відомо, що Славутич будувався представниками восьми братніх республік колишнього Союзу, нині ж окремих незалежних країн: Литвою, Латвією та Естонією, Вірменією, Грузією і Азербайджаном, Росією і, звичайно ж, нашою Україною. Свято дружби, що пройшло тоді, 20 років тому, у Славутичі, який щойно будувався, ще більше зблизило людей і в якійсь мірі, можна сказати, надало натхнення і сили. Ще довгий час після того на адресу нашої бібліотеки надходили листи-подяки від гостей, присутніх на святі, зокрема від поетів Закавказзя.

Звичайно ж, на будь-якій роботі легше працюється, якщо поруч є колеги. Мені, на жаль, із самого початку роботи в Славутичі довелося працювати самій. Можна уявити мою радість, коли в січні 1988-го до нас приєдналася Лідія Андріївна Колосай (сьогодні вона працює у міському відділі освіти). Її появу у Славутичі хочеться порівняти з хвилею чистого свіжого повітря, що ввірвалося в наше місто. З полегшенням можна було зітхнути. Та у відділі культури Лідія Андріївна пробула небагато часу, невдовзі вона перейшла в бібліотеку міськкому партії.

На той час, коли наше місто уже встигло прийняти своїх новоселів, восени 1988 року фонд читального залу Лісного нами було перевезено до котеджу №20 Київського кварталу, де тимчасово відкрилася міська бібліотека, книжковий фонд якої швидко поповнювався новими надходженнями.

Неможливо не пригадати також про багатюще розмаїття періодичних видань, що постійно надходили до бібліотеки, на які з великим нетерпінням і цікавістю чекали наші відвідувачі.

Сьогодні я пригадую, як тоді, відкривши двері бібліотеки-котеджу, я зустрілася зі Світланою Сергіївною Нікольською (нині завідуючою міським відділом культури), з якою ми і пропрацювали там до 1989 року. А на початку лютого 1989-го відкрилася бібліотека нашого відділу культури в медсанчастині (філіалом вона ще тоді не називалася, тому що не було на той час ЦБС), де я і стала працювати аж до 2003 року.

В 1992 році у Славутичі була створена централізована бібліотечна система, яку вміло очолила наш перший директор Світлана Сергіївна Нікольська. З кожним днем ріс Славутич, розгорталася поступово і наша ЦБС.

12 грудня 2003 року в бібліотечному житті нашого міста сталася значна подія: втілилася в життя ще одна мрія мера Славутича Володимира Петровича Удовиченка — відбулося відкриття загальноміського бібліотечно-інформаційного центру, де сьогодні працює чималий колектив. А зуміла об'єднати його навколо себе (і не тільки колектив ЗБІЦ, а й колектив усієї централізованої бібліотечної системи) нинішній директор Славутицької ЦБС Наталія Василівна Портна. Мудрість і доброта цієї привітної жінки вміє створювати чудову атмосферу довіри і взаєморозуміння, поваги і любові до людей, до всього оточуючого.

Недаремно на сьогоднішній день ЗБІЦ налічує більше семи, а ЦБС — більше 12 тисяч користувачів. Нам, бібліотечним працівникам, приємно, що двері нашого бібліотечно-інформаційного центру завжди відкриті для славутчан, які постійно радують нас своїм відвідуванням, поспішаючи на зустріч з таїною слова.

Повертаючись думками у 1987-й, сьогодні я безмежно дякую Богу за Його благословення у роботі, за Його підтримку і допомогу, за все, що довелося пережити за ці 20 років, за тих людей, з якими зводила доля і з якими довелося працювати на бібліотечній ниві нашого чудового красеня Славутича.

20-річний відрізок часу прожито, і хочеться щиро вірити в подальше щасливе майбутнє міста.

Олена ЯНЧЕНКО,
бібліограф ЗБІЦ
Славутицької ЦБС